

Votum en groet

Wat fijn dat u hier bent gekomen / En wat fijn dat ik hier mag voorgaan, in deze mooie, intieme kerk, waar mijn vader Guus en mijn oom Raimond ook geregeld kwamen. Ik feliciteer u... u heeft u zelf een cadeautje gegeven door hier vanochtend een uur te zijn. Even los uit de dagelijkse bezigheden, uit het plannen, misschien straks gastvrouw of -heer zijn. U laten inspireren. En lekker samen zingen. "Als ik zing, bid ik dubbel," zegt Augustinus.

Onze hulp is in de naam van de ENE,
die ruimte gemaakt heeft voor de lucht,
zodat wij kunnen ademen,
en voor het land,
zodat wij daarop kunnen lopen.
Die ENE, die altijd trouw blijft
en die niet loslaat
het werk dat zo liefdevol is begonnen.
Daarom mogen we blij zijn
en de rust en de vrede ervaren.
Dit durven we zeggen,
in vertrouwen op de onuitspreekbare naam van de ENE,
die onze vader en moeder wil zijn,
die zich in ons, zijn kinderen, laat zien
in de geest van de liefde.

Amen.

KYRIEGEBED

God, Ene en Eeuwige
Wij danken u dat wij hier samen zijn
in dit huis, waar Gij U vinden laat.

Wij vragen U ons met een nieuw verstaan te vervullen,
van 't woord waarin Gij spreekt.
Moge de kracht blijven die ons verder leidt,
ons, wij die hier schuilen
tot alles is volbracht.

Amen

Overdenking EERT HET KLEINE

Wij zongen daarnet, na de 2 bijbellezingen: *Versteende zekerheden verlaten – Het bloedeloos vertrouwde maakt ons achterdochtig, en vooral klein. Laten wij ons gewonnen geven aan het bevrijdende bestaan. Aan wat ons uitdaagt om te leven.*

Ik moet denken aan mijn zoon Janek en zijn vriendin Annika. Zij hebben bijna 6 maanden geleden een baby gekregen. Wat is hun leven veranderd. Er is een echo gemaakt. ‘Pappa, je krijgt een kleinzoon’, luidde de tekst van een SMS-bericht dat ik in de zomer ontving. Ze hebben een mooie babykamer gemaakt. Er is er de nieuwheid van de ervaring voor het jonge stel. Het hele leven is anders: gebroken nachtrust, borstvoeding, heeft het kindje wel een boertje gedaan? Luiers verschonen. Veel bezoek, soms onaangekondigd. Ouders die opeens grootouders worden. Het draait allemaal om het kind dat geboren is. Iedere maandag van 8 uur in de ochtend tot 6 uur namiddag zijn Marian en ik oppasopa- en -oma, bij Ecco. Ik had niet verwacht dat ik zo kon genieten van de kleine momenten. Het mooiste moment vind ik wanneer Ecco uiteindelijk in slaap valt in mijn armen. Eerst is er de moeheid en ook het verzet tegen de slaap. Zijn lijfje spant zich, er is boosheid, er is huilen. En ik voel mij overstromen van liefde en deernis. En dan komt de ontspanning. Het manneke ligt in mijn armen te slapen. Wat een overgave. Wat nu? Zal ik hem – slapend – in zijn bedje leggen? Dan kan ik ... vul maar in, het bekende werk – krant lezen, boek lezen, bellen, iets opzoeken op internet, what's appen. Kortom ‘nuttige dingen’ doen. Maar waar het telkens weer op uitdraait, is dat ik het slapende mensje blijf vasthouden, in mijn armen. Ecco geeft zich over. Ik geef mij over. Zo heb ik 36 jaar geleden mijn zoon ook vastgehouden. Maar toen had ik het druk. Eenmaal in slaap werd dan de baby weggelegd. Toen kon ik mij er niet in die mate aan overgeven. Zo heb ik zelf in mijn vaders armen, in Guus’ armen, gelegen, zo’n 66 jaar geleden. Zo stond Guus daar, 26 jaar oud, net zo ontroerd en vervuld als ik nu. En het mooie is... ik blijf zo zitten, met dit kleine slapende leventje. En er is niets anders meer dan alleen naar hem te kijken. Alleen hij en ik. Deze overgave – van Ecco en van mij - is voldoende. Dit is vervulling. *Nee, ik ben stil geworden, ik heb mijn ziel tot rust gebracht. Als een kind op de arm van zijn moeder, als een kind is mijn ziel in mij.*

Herinneren jullie je Faiza Oulahsen, een NL vrouw van Greenpeace? Zo’n 3 jaar geleden was zij, met enkele anderen van Greenpeace, gearresteerd door de Russische marine. Ze heeft maanden in de Russische gevangenis gezeten, op verdenking van spionage. In een interview na haar vrijlating zei ze, onder meer, dat ze deze ervaring niet had willen missen. En ze voegde er twee dingen aan toe. Ten eerste dat de aandacht van de hele wereld nu op deze zaak, het milieu van de Noordpool, gericht was. Dat is winst! En ten tweede merkte ze dat zij zich nu bewust was hoe waardevol de ‘gewone dingen’ in het leven zijn. Ze verduidelijkte dit met het voorbeeld dat ze nu – bij volle bewustzijn – intens kon genieten van een ‘gewone’ maaltijd. Dit was erg belangrijk voor haar.

Ik denk dan ook aan het gedicht dat zojuist is voorgelezen, *Domweg gelukkig in de Dapperstraat*. In de eerste strofe relateert de dichter dat de natuur zo mooi is. “Natuur is voor tevreden of legen”. Het is wel erg makkelijk – lijkt hij te willen zeggen – om de natuur zo prachtig te vinden. De dichter wil niet die natuurlijke meanderende beek, maar: “Geef mij de grauwe stedelijke wegen. De in kaden vastgeklonken waterkant”. En De wolken zijn pas schoon als ze “omrand door zolderramen langs de lucht bewegen.”

Dan komen we bij de kern van zijn boodschap: “Alles is veel voor wie niet veel verwacht. Het leven houdt zijn wonderen verborgen Tot het ze, opeens, toont in hun hogen staat.” Die gewone dingen in het leven zijn uiteindelijk helemaal niet zo gewoon. Dat wij ze gewoon vinden, komt onder andere door de herhaling waardoor dingen gewoon worden, soms zelfs tot sleur worden, en doordat we vaak haast hebben.

SIMEON

In de tweede tekst, die van Lucas 2, lijkt het te gaan om het kleine, onaanzienlijke. De oude Simeon zit te wachten op de messias, de gezalfde, betekent dit in het Hebreeuws, degene die de wereld zal redden. Het was Simeon immers beloofd dat hij de messias zou aanschouwen voordat hij zou sterven. En daar komt een jong stel naar de tempel, met hun baby om deze aan de Heer te laten wijden. Zo hoort dat volgens de wet, staat er geschreven. Niks bijzonders dus, ook niet voor Simeon. Maar hij ‘ziet’ meteen dat de messias in het kleine, onaanzienlijke kind is. Wat voor messias had hij verwacht? Dat wordt niet verteld door de evangelienschrijver.

Misschien had Simeon zich daar helemaal geen voorstelling van gemaakt. Als hij dat wel had gedaan, bijvoorbeeld in de gestalte van een jonge man met edele gelaatstrekken en een stralenkrans om zijn hoofd, zoals in de schilderkunst vaak afgebeeld, dan had Simeon in dit kleine kind nooit de messias herkend. **In ieder geval herkent hij direct het wonder in dit kleine kind.** “Want nu heb ik zelf de redder gezien. U hebt hem gestuurd om alle volken te redden. Hij is het licht, hij wijst de volken de weg naar u. Hij is de held van uw volk Israel”.

“Hij wijst de volken de weg naar u”. ‘De volken’ staat er. Dat houdt in: niet alleen de ingewijden, niet alleen de *incrowd*, de mensen die correct het geloof onderhouden. Maar ook de ongelovigen, de twijfelaars, de onwetenden. Iedereen! Dus ook wij kunnen dit licht zien. [In de NBV staat het zo: Het wordt “geopenbaard (...) aan de heidenen en het strekt tot eer van Israël, uw volk.”]

Dus, als wij er voor open staan, kunnen ook wij deze diep ingrijpende ervaring hebben. Het draait om de manier van kijken naar iets. Zijn wij in staat het wonder te zien in iets wat er al is?

Het gaat hier niet om iets wat plotseling van buitenaf aan ons verschijnt, maar om iets wat er al is, wat tevoorschijn komt, om dat op een nieuwe manier te ervaren, nieuw en intens.

In een vakantieweek besluiten Marian en ik soms om ‘weg te gaan’, naar een bijzondere vakantiewoning. We blijven dan thuis, niet gewoon thuis, maar we doen alsof wij in een vreemde stad zijn. We zeggen tegen elkaar: “Het schijnt dat hier in deze stad zo’n leuke, uitgebreide markt is. Laten we daar eens gaan kijken.” En we gaan niet met de fiets naar de markt – wat voor ons normaal is - maar we besluiten met de bus te gaan, of lopend.

“Het leven houdt zijn wonderen verborgen. Tot het ze, opeens, toont in hun hogen staat,” zegt JC Bloem in *De Dapperstraat*. “Dit heb ik bij mijzelf overdacht. Verrengend op een miezerige morgen. Domweg gelukkig in de Dapperstraat.” Nee, niet op een stralend mooie

dag, of bij romantisch maanlicht, maar op een miezige morgen. Niet in een kerk, of bij een groots gebouw, maar in een volksbuurt in Amsterdam.

ROZIJNEN

Ik wil jullie graag trakteren op rozijnen, op een bijzondere manier: neem gerust twee drie rozijnen uit het bakje. Ze zijn biologisch, dus niet gezwaveld.

Ik ben gewoon noten en rozijnen achteloos in mijn mond te proppen, en dan meteen een volgende hand te vullen voor nog een lading. Jullie doen dat misschien net zo. Nu doen we het anders: we laten we de rozijnen rustig in onze hand liggen.

Houd de rozijnen in je geopende hand. Daar liggen ze. Kijk er eens naar. Zijn ze hetzelfde? Wat zie je voor verschillen? In grootte, in de vorm, in de kleur, in de structuur van de schil, de huid?

Neem er nu eens eentje apart en ruik er eens aan. Snuif gerust eens diep door je neus. Heeft de rozijn een geur? Kun je die geur omschrijven?

En neem die rozijn nu eens tussen duim en wijsvinger en breng hem naar je oor. Wrijf voorzichtig – het is eigenlijk een uiterst teer ding. Als je hard knijpt, plet je hem en barst hij open – Wrijf het gedroogde vruchtje tussen de twee vingertoppen. Hoor je een geluid?

Verwonder je over al deze aspecten van de rozijn.

Nu wordt het tijd om die ene rozijn in je mond te steken. Nee, niet meteen kauwen, en zeker niet doorslikken! Laat hem eens rondgaan in je mond zoals een kledingstuk in de wasmachine. Voel je de structuur van de schil op je tong? Hoe reageert het speeksel op die vreemde binnendringer? Proef je al iets zonder te kauwen? En bijt nu één keer, dwars door het arme rozijntje. Misschien voelde je al een soort band met het dingetje. Maar eens moet het ervan komen, bijten of gebeten worden. Dat is het lot van een rozijn! Hoe is de smaak? Zoetig? Of toch ook een beetje zurig? Wijnkenners hebben een rijke taal, met metaforen en prachtige beschrijvingen, om de geur en de smaak van wijn te duiden. Dat zou ook bij de rozijn kunnen, maar dat voert ons toch te ver. De dienst mag niet langer dan ongeveer een uur duren.

Waar het nu om gaat, is dat we nu ervaren dat zo'n doodgewone rozijn ook een wonder is, als we er maar voor open staan.

De pasgeborene in al zijn kwetsbaarheid en onschuld. Daarin de messias zien, degene die de mensheid redt. Dat is Simeon gegeven. Wij kunnen proberen ook open te staan voor het bijzondere, voor het wonder.

HET KLEINE EREN, daar gaat het om. "Het leven houdt zijn wonderen verborgen." En het wonder aanschouwen van iets wat op het eerste gezicht zo alledaags lijkt.

Zo kunnen wij kinderen van God worden.

"Domweg gelukkig in de Gasthuisstraat."

Dankgebed en voorbeden

God, Ene en Eeuwige
U kent ons // zoals wij werkelijk zijn
U weet het kind in ons
U weet het verdriet in ons
U kent ook de kracht en grootsheid in ons

In de sleur van ons leven // zijn wij niet meer verwonderd
Wij hebben al zoveel gewoon leren vinden // dat de liefde, genade en vergeving //
ons niet meer doen opspringen van vreugde

Wij geven toe dat wij U missen
Wij vragen U ons te steunen // in onze kracht en grootsheid
Wilt U onze ziel vol laten stromen // en uw adem in onze longen blazen.
Wilt u ook na vanochtend bij ons zijn // zodat wij van hier verlicht verder gaan.

Voorbeden...

**En dan kunnen we nu, in stilte, onze eigen gedachten hebben,
kunnen we bidden waar een ander geen woorden voor heeft.**

Daarna bidden we samen **het Onze Vader**, de woorden die Jezus ons geleerd heeft.

Uitzending en zegen

Wij gaan nu weer naar de plek die wij innemen in de wereld
Met het geloof, dat is het vertrouwen,
In de weg van barmhartigheid en liefde
Zoals deze is aangereikt en voorgeleefd door Jezus Christus.
Zo hebben we grond onder onze voeten,
Een dak boven ons hoofd en een weg om te gaan.

Moge de Heer u zegenen en behoeden! Moge de Heer de glans van Zijn gelaat over u
spreiden en u genadig zijn! Moge de Heer Zijn gelaat naar u keren en u vrede schenken!
(Numeri. 6, 24-26)

Amen